

**ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ПРОВЕДЕННЯ ЗАГАЛЬНИХ ЗБОРІВ
УЧАСНИКІВ ТОВАРИСТВА З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ****LEGAL REGULATION OF GENERAL MEETINGS
OF PARTICIPANTS WITH LIMITED LIABILITY COMPANY**

Сіщук Л.В., к.ю.н.,

завідувач лабораторії проблем корпоративного права

*Науково-дослідний інститут приватного права і підприємництва
імені академіка Ф.Г. Бурчака
Національної академії правових наук України*

У статті проаналізовано новели законодавства про товариства з обмеженою відповідальністю, згідно з якими визначено диспозитивність правових положень закону, що регулюють порядок корпоративного управління в товаристві. Визначено три форми участі в загальних зборах учасників товариства з обмеженою відповідальністю, а саме очна, очно-заочна, заочна. Охарактеризовано способи ухвалення рішень загальними зборами учасників товариства й окреслено особливості врегулювання таких питань у модельному статуті.

Ключові слова: товариство з обмеженою відповідальністю, учасник, представник, загальні збори, форма участі, спосіб ухвалення рішення, корпоративне управління.

В статье проанализированы новеллы законодательства об обществах с ограниченной ответственностью, согласно которым определена диспозитивность правовых положений закона, регулирующих порядок корпоративного управления в обществе. Определены три формы участия в общем собрании участников общества с ограниченной ответственностью, а именно очная, очно-заочная, заочная. Охарактеризованы способы принятия решений общим собранием участников общества и намечены особенности урегулирования таких вопросов в модельном уставе.

Ключевые слова: общество с ограниченной ответственностью, участник, представитель, общее собрание, форма участия, способ принятия решения, корпоративное управление.

The article analyzes the novel legislation on limited liability companies. Determined that the feature of the legal provisions of the Law of Ukraine "On limited and additional liability" is that a significant number of rules of the general meeting may be defined by the charter company. The law rules generally are discretionary and can be changed at the discretion of the participants. Identified three forms of participation in the general meeting of the limited liability companies, namely internal, part-time, part-time. According to the full-time participation at general meetings of participants, is a classic form of conduct, general meeting involving joint presence of its members in one place to discuss the agenda. Part-time participation in the general meeting of participants can be conducted in a video conferencing mode, which allows you to see and hear all participants in the general meeting of participants simultaneously. Part-time does not include personal participation of the participants to discuss the agenda of the general meeting, but decisions on the agenda means absentee voting or polling.

The methods of decision making by the general meeting of participants of a limited liability company are described, and the peculiarities of settlement of such issues in the model statute are outlined. Defined rules about the possibility of voting members on the agenda unanimously qualified or simple majority of votes becomes dependent on the range of issues on which the law or the charter provides or that the requirement to determine the results.

The law sets out the provisions for limited liability companies with one participant, namely decisions on matters that fall within the competence of the general meeting of participants, are accepted by such participant individually in the form of a written decision.

Key words: limited liability company, participant, representative, general meeting, participation form, decision making method, corporate governance.

Необхідність узгодження з європейськими нормативно-правовими актами реформування корпоративного законодавства України спричинило значні зміни, спрямовані на імплементацію закордонних нормативних положень у частині корпоративного управління в підприємницьких юридичних особах. Удосконалення правового регулювання корпоративних відносин та корпоративного управління має створити сприятливі умови для залучення вітчизняних та іноземних інвестицій на ринок капіталів, для підвищення довіри до вітчизняного бізнес-середовища через прозорі та гнучкі механізми ведення справ товариства та для запровадження інноваційних методів впливу на правову свідомість і правову культуру учасників корпоративних відносин.

З ухваленням Закону України «Про товариства з обмеженою та додатковою відповідальністю» (далі – Закон) у законодавчий механізм запроваджено нові способи правового регулювання корпоративних відносин у сфері діяльності товариств з обмеженою відповідальністю. Метою внесення таких змін послугувала потреба в забезпеченні системи корпоративного управління, що має налагодити взаємодію учасників та органів управління, дотримуючись водночас міжнародних і національних принципів корпоративного управління для рівного та справедливого ставлення до всіх учасників товариства. Не є винятком

питання про порядок і форми проведення загальних зборів учасників товариства з обмеженою відповідальністю, на яких, з одного боку, повною мірою має бути забезпечено реалізацію права на участь учасника в управлінні товариством та, з іншого боку, створено умови для ефективного ухвалення рішень загальними зборами учасників як вищим органом управління товариством.

Мета статті полягає у розкритті порядку проведення загальних зборів учасників товариства з обмеженою відповідальністю, форм участі учасників у проведенні загальних зборів товариства з обмеженою відповідальністю та способів ухвалення рішень із питань порядку денного, винесених на голосування на загальних зборах учасників товариства з обмеженою відповідальністю.

Згідно з нормативними положеннями Закону, порядок проведення загальних зборів учасників товариства з обмеженою відповідальністю визначається цим Законом та статутом товариства. Особливістю правових норм Закону є те, що значна кількість правил проведення загальних зборів може бути визначена статутом товариства, оскільки в Законі норми зазвичай мають диспозитивний характер і можуть бути змінені на розсуд учасників товариства.

Насамперед у ч. 2 ст. 33 Закону визначено, що учасники товариства беруть участь у загальних зборах учасників особисто або через своїх представників [6]. Водно-

час норми Закону варто було б доповнити положеннями, що передбачали б право учасника товариства призначати свого представника постійно або на певний строк, право на повідомлення учасником товариства про призначення, заміну або відкликання свого представника за допомогою засобів електронного зв'язку, право видати довіреність на право участі та голосування на загальних зборах декільком своїм представникам, право на особисту участь у загальних зборах навіть у разі надання довіреності на право участі представнику – замість останнього.

Що стосується форм участі в загальних зборах учасників, то Законом передбачено три форми участі, а саме: очна, очно-заочна, заочна. Вибір тієї чи іншої форми участі в загальних зборах та ухвалення рішень із питань діяльності товариства здійснюється з урахуванням положень статуту товариства, якщо інше не визначено законом імперативним порядком.

Відповідно до очної форми участі в загальних зборах учасників, що є класичною формою їх проведення, загальні збори учасників передбачають спільну присутність учасників товариства в одному місці для обговорення питань порядку денного (ч. ч. 1–3 ст. 33 Закону) [6]. Ідеться про особисту присутність учасників або їхніх представників на загальних зборах у місці та в час, визначені в повідомленні про порядок проведення загальних зборів учасників товариства, з ідентифікацією особи, яка бере участь у загальних зборах як учасник товариства або його представник.

Очно-заочна форма участі у проведенні загальних зборів учасників передбачає можливість проведення відеоконференції, що дозволяє бачити та чути всіх учасників загальних зборів одночасно (ч. 3 ст. 33 Закону) [6], щоби мати змогу спільно обговорити питання порядку денного й ухвалити рішення. Р. Сабодаш щодо цього зазначає, що згадані положення Закону не можна застосовувати без урахування змісту інших нормативно-правових актів України, які, зокрема, встановлюють вимоги електронної ідентифікації й автентифікації юридичних і фізичних осіб, що здійснюються через схеми електронної ідентифікації особи [7, с. 134].

Так, відповідно до Закону України «Про електронні довірчі послуги», ідентифікація особи – процедура використання ідентифікаційних даних особи з документів, створених на матеріальних носіях, та/або електронних даних, у результаті виконання якої забезпечується однозначне встановлення фізичної, юридичної особи або представника юридичної особи, автентифікація – електронна процедура, яка дає змогу підтвердити електронну ідентифікацію фізичної, юридичної особи, інформаційної або інформаційно-телекомунікаційної системи та/або походження і цілісність електронних даних. У ст. 15 Закону України «Про електронні довірчі послуги» зазначається, що схема електронної ідентифікації повинна встановлювати високий, середній або низький рівні довіри до засобів електронної ідентифікації, що використовуються в них [5]. З огляду на зазначене, на думку Р. Сабодаша, для забезпечення участі особи в роботі загальних зборів необхідне використання засобів ідентифікації, що гарантують принаймні середній або високий рівень довіри до таких засобів [7, с. 136].

Варто погодитися з таким міркуванням, адже відеоконференція в тому вигляді, як вона прописана в Законі, відкриває не тільки позитивні можливості, а й негативні. Якщо раніше учасник, за відсутності якого були незаконно проведені загальні збори, міг легко добитися скасування їхніх рішень, довівши своє алібі (перебування в іншому місці), то тепер це не так просто. Його участь у зборах може бути оформлена як участь за допомогою відео-конференц-зв'язку. Порядок здійснення останнього та порядок його фіксації нічим не регламентовано. Тому і спростувати ці відомості про участь у загальних зборах у такий спосіб набагато складніше [2]. У зв'язку із цим єдиним докумен-

том, у якому можна прописати порядок і способи ідентифікації учасників та їхніх представників для участі в загальних зборах (очних чи очно-заочних), є статут.

Також постає питання про те, яким чином можна ідентифікувати особу, яка має намір брати участь в обговоренні питань порядку денного на загальних зборах у режимі відеоконференції, якщо такою особою є представник учасника, чий повноваження підтверджені довіреністю, а сама довіреність на участь у загальних зборах та голосування видана за день чи інший короткий проміжок часу до проведення таких зборів. Така ж ситуація може виникнути, якщо учасник відчужив свою частку у статутному капіталі в період скликання загальних зборів учасників товариства. Адже в Законі міститься тільки застереження, що відеоконференція має проводитися в такому порядку, за якого можна бачити та чути всіх учасників загальних зборів, але не міститься вимог щодо письмової (паперової чи електронної) ідентифікації особи, яка має право на участь у загальних зборах товариства.

Заочна форма не передбачає персональної участі учасників для обговорення питань порядку денного загальних зборів, а тільки ухвалення рішень із питань порядку денного способами заочного голосування або опитування.

Згідно зі ст. 35 Закону, учасник товариства може взяти участь у загальних зборах учасників шляхом надання свого волевиявлення щодо голосування з питань порядку денного в письмовій формі (заочне голосування) [6]. З наведеного положення випливає, що учасник товариства під час проведення загальних зборів товариства може не брати участі в обговоренні питань порядку денного на засіданні загальних зборів, що проводяться в одному місці за фізичної присутності учасників або в режимі відеоконференції, а надіслати результати свого голосування окремим документом товариству, але не пізніше строку, необхідного для проведення загальних зборів учасників товариства та складення протоколу за результатами їх проведення (у статуті товариства можна передбачити – до дати проведення загальних зборів товариства, визначеної в повідомленні про проведення загальних зборів товариства). Адже голос учасника товариства зраховується до результатів голосування з кожного окремого питання, якщо текст документа дозволяє визначити його волю щодо безумовного голосування за чи проти відповідного рішення з питання порядку денного.

Водночас у Законі визначено й можливість ухвалення рішення загальних зборів шляхом опитування, що передбачає виключно заочну участь у проведенні загальних зборів. Особливість ухвалення рішень способом опитування полягає в тому, що, на відміну від заочного голосування, коли учасник надсилає рішення до моменту проведення очних або очно-заочних загальних зборів учасників, у разі опитування загальні збори учасників не скликаються, а ініціатор опитування надсилає всім учасникам товариства відповідний запит із проектом рішення із запропонованого питання (питань). У такому запиті зазначаються адреса, на яку учасники товариства мають надіслати свою відповідь та ухвалені рішення, і строк, протягом якого вони мають це зробити (ч. 5 ст. 36 Закону) [6]. Водночас, якщо інше не встановлено статутом товариства, датою ухвалення рішення вважається останній день строку, протягом якого учасники мали надіслати свої відповіді ініціатору письмового рішення (ч. 10 ст. 36 Закону) [6].

Проте О. Бринцев щодо цього зазначає, що заочне голосування й опитування – це засоби, які дозволяють загальним зборам учасників ухвалити певне рішення за фізичної відсутності учасників. Але це лише можливість, а не обов'язок. Добросовісний учасник нею може скористатися. Недобросовісного, заінтересованого у блокуванні рішення, ніхто не примусить [2].

Так, новелою Закону щодо проведення загальних зборів учасників товариства й ухвалення рішень є відмова законодавця від кворуму, за наявності якого загальні

збори можна було б уважати правочинними. Натомість у ст. 34 Закону визначено правило про можливість голосування учасників із питань порядку денного одностайно, кваліфікованою або простою більшістю голосів, що ставиться в залежність від переліку питань, з яких Законом або статутом передбачена та чи інша вимога до визначення результатів голосування.

Проте у правозастосовній практиці щодо цього зазначається, що, хоча Закон тепер не оперує поняттям «кворум», можливість блокування ухвалення рішень загальними зборами учасників залишилася. Наприклад, що стосується рішення загальних зборів учасників, що ухвалюються більшістю голосів усіх учасників товариства, то учасник товариства, який має 50%, як і раніше, може заблокувати ухвалення будь-якого рішення загальних зборів. Навіть більше, з певних питань ухвалення рішення може бути заблоковане учасником, який має понад 25% голосів. Коли ж потрібна одностайність, то взагалі будь-яким учасником [2]. Крім того, формулювання про те, що «у голосуванні можуть брати участь всі учасники товариства, які мають право голосу з відповідних питань», зумовлює необхідність у кожному конкретному випадку визначитися під час ухвалення рішення щодо того чи іншого питання, чи має особа право голосу, чи позбавлена його на підставі положень Закону або статуту, чи також уможливилося зловживання учасників чи товариств у цій сфері.

Зокрема, у ч. 3 ст. 34 Закону визначено, що рішення загальних зборів учасників із питань затвердження грошової оцінки негрошового вкладу учасника, перерозподіл часток між учасниками товариства у випадках, передбачених Законом, створення інших органів товариства, визначення порядку їх діяльності, ухвалення рішення про придбання товариством частки (частини частки) учасника ухвалюються одностайно всіма учасниками товариства, які мають право голосу з відповідних питань [6]. Варто вказати на те, що хоча закон імперативно вимагає одностайності всіх учасників товариства в ухваленні рішень із зазначених вище питань, проте в межах норм інших статей Закону визначено такі ж вимоги з інших питань. Наприклад, щодо ухвалення рішення про встановлення строків внесення вкладів учасниками товариства (ч. 1 ст. 14 Закону); про встановлення строків та умов внесення додаткових вкладів учасниками товариства (ч. 7 ст. 18 Закону); про порядок реалізації переважного права учасників товариства (ч. 6 ст. 20 Закону); про можливість відчуження частки (частини частки) у статутному капіталі та надання її в заставу (ч. 2 ст. 21 Закону); про встановлення строків, порядку, розміру та способу проведення розрахунків з учасником, що виходить із товариства, а також порядку вибору суб'єкта оціночної діяльності (ч. 12 ст. 24 Закону); про виплату дивідендів негрошовими коштами (ч. 2 ст. 26 Закону) та інші. Водночас одностайність в ухваленні рішення з будь-якого питання може визначатися статутом товариства.

Щодо питань внесення змін до статуту товариства, ухвалення рішення про здійснення діяльності товариством на підставі модельного статуту, зміни розміру статутного капіталу товариства, ухвалення рішень про виділ, злиття, поділ, приєднання, ліквідацію та перетворення товариства, обрання комісії із припинення (ліквідаційної комісії), затвердження порядку припинення товариства, порядку розподілу між учасниками товариства в разі його ліквідації майна, що залишилося після задоволення вимог кредиторів, затвердження ліквідаційного балансу товариства, то такі рішення ухвалюються трьома чвертями голосів усіх учасників товариства, які мають право голосу з відповідних питань (ч. 2 ст. 34 Закону) [6]. Рішення загальних зборів учасників з усіх інших питань ухвалюються більшістю голосів усіх учасників товариства, які мають право голосу з відповідних питань. Водночас у Законі зазначено, що і в такому разі статутом товариства

з обмеженою відповідальністю може бути встановлена інша кількість голосів учасників, необхідна для ухвалення рішень, ніж це зазначено в Законі. Однак така кількість голосів не може бути меншою, ніж більшість голосів учасників, та не може суперечити вимогам щодо одностайного ухвалення рішень загальними зборами [3, с. 28].

У п. 10 ст. 36 Закону зазначено, що всі рішення, ухвалені шляхом опитування, вважаються ухваленими, якщо за них проголосували всі учасники товариства. У Модельному статуті товариства з обмеженою відповідальністю [4], що може братися за основу під час створення товариства чи бути застосованим у процесі діяльності товариства шляхом внесення відповідних змін до Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань, визначено право товариства обирати чи не обирати можливість ухвалення рішень загальних зборів шляхом опитування (п. 30 Статуту). Водночас визначено, що шляхом опитування не можуть ухвалюватися рішення з питань, визначених законом, а також щодо: 1) переходу товариства зі статуту на діяльність на підставі власного статуту; 2) зміни редакції статуту, на підставі якої діє товариство; 3) надання згоди на вчинення товариством значного правочину, а також правочину, щодо якого є заінтересованість (якщо статутом визначено порядок погодження такого правочину). Крім того, у Модельному статуті визначено варіативність вибору можливостей, окреслених у Законі. Це стосується того, що ініціатором опитування можуть бути або тільки учасники товариства, або учасники товариства і виконавчий орган (п. 30.2.2.); ініціатор опитування може надіслати запит із проектом рішення із запропонованих питань на звичайну поштову або на електронну адресу (п. 30.2.3.); передбачено варіативність щодо строків, упродовж яких учасник товариства підписує проект рішення та надсилає товариству, а саме 10, 15 чи 20 днів із дня отримання запиту (п. 30.2.4.); визначено, що справжність підпису учасника товариства на рішенні, ухваленому шляхом опитування, підлягає нотаріальному засвідченню або не підлягає нотаріальному засвідченню (п. 30.2.7.); закріплено положення про те, що датою рішення, ухваленого шляхом опитування, може вважатися або останній день строку, протягом якого учасники повинні були надіслати свої відповіді ініціатору опитування, або день отримання ініціатором опитування відповідей від усіх учасників товариства (п. 30.2.8.) [4]. Зазначена варіативність у Модельному статуті є новою для товариств з обмеженою відповідальністю, що дає можливість вибору правил під час здійснення корпоративного управління в товаристві з обмеженою відповідальністю не тільки у процесі діяльності на підставі Модельного статуту, але й шляхом запозичення та конкретизації вказаних норм за зразком для процедури здійснення тих чи інших форм управління товариством на підставі власного статуту, розробленого для конкретного товариства з обмеженою відповідальністю.

Законом прописано і положення щодо товариства з обмеженою відповідальністю, що має одного учасника, а саме рішення з питань, що належать до компетенції загальних зборів учасників, ухвалюються таким учасником одноособово у формі письмового рішення. У такому разі нема потреби складати протокол загальних зборів учасників і обирати голову та секретаря відповідних зборів, тому товариство з одним учасником може не виконувати низки вимог щодо скликання і проведення загальних зборів. Спрощений порядок ухвалення рішень для товариства з обмеженою відповідальністю з одним учасником імплементований у Закон на зразок аналогічних положень Закону України «Про акціонерні товариства» та покликаний зробити корпоративне управління у товаристві з одним учасником більш гнучким [1].

Водночас у Законі визначено інші положення, що мають диспозитивний характер, а саме такі: рішення загальних зборів учасників ухвалюються відкритим голосуванням, якщо інше не передбачено статутом товариства (ч. 1 ст. 33 Закону) [6]; кожен учасник товариства має право бути присутнім на загальних зборах учасників, брати участь в обговоренні питань порядку денного і голосувати з питань порядку денного загальних зборів учасників (ч. 2 ст. 29 Закону) [6].

Отже, можна зазначити, що законодавчі новели щодо порядку проведення загальних зборів учасників товариства з обмеженою відповідальністю й ухвалення ними рішень, хоча й передбачають можливість застосування ефективних механізмів, але потребують більш детального аналізу та доопрацювання у процесі виникнення практичних потреб в їх удосконаленні та визначенні відповідних напрацювань у Законі та статуті товариства з обмеженою відповідальністю.

ЛІТЕРАТУРА

1. Equity and Management: нові можливості для учасників товариств з обмеженою відповідальністю. Юрист та Закон. 2018. № 12. URL: <http://online24.net.ua/products/jurist-i-zakon-liga-articles/liga-jurist-i-zakon-article-12-2018ukr.html>.
2. Бринцев О. Вирішення корпоративних спорів згідно з новим Законом «Про товариства з обмеженою та додатковою відповідальністю». Мала енциклопедія нотаріуса. 2018. № 4. URL: <https://hr.arbitr.gov.ua/sud5023/pres-centr/publications/606592>.
3. Дейнеко Є., Кильчинська Ю. Корпоративна реформа: чого очікувати бізнесу? *Юридична газета*. № 16 (618). С. 28–29. URL: www.yur-gazeta.com.
4. Модельний статут товариства з обмеженою відповідальністю, затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 27 березня 2019 р. № 367.
5. Про електронні довірчі послуги : Закон України від 5 жовтня 2017 р. № 2155–VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2017. № 45. Ст. 400. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2155-19>.
6. Про товариства з обмеженою та додатковою відповідальністю : Закон України від 6 лютого 2018 р. № 2275–VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2018. № 13. Ст. 69. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2275-19>.
7. Сабодаш Р. *Проведення загальних зборів учасників ТОВ у режимі відеоконференції: проблеми ідентифікації учасників. Корпоративне право України та країн Європейського Союзу: новели законодавства* : збірник наукових праць за матеріалами XVI Міжнародної науково-практичної конференції ; за ред. В. Луця. НДІ приватного права і підприємництва імені акад. Ф.Г. Бурчака НАПрН України. Івано-Франківськ, 2018. С. 133–137.

УДК 347.447.52:656.13

АВТОПІЛОТНІ ТРАНСПОРТНІ ЗАСОБИ: ПИТАННЯ ЦИВІЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ

AUTOPILOT VEHICLES: CIVIL RESPONSIBILITY ISSUES

Фасій Б.В., к.ю.н., доцент кафедри цивільного права
Національний університет «Одеська юридична академія»

Байталюк Д.Р., магістр права
Національний університет «Одеська юридична академія»

У статті досліджуються суспільні відносини щодо питання використання автопілотних транспортних засобів (автомобілів) та компенсації шкоди, завданої в разі дорожньо-транспортної пригоди третім особам. порушується питання відповідності чинної нормативно-правової бази України потребам суспільства в частині визначення суб'єктів компенсації шкоди, завданої автопілотними транспортними засобами. На основі аналізу закордонного досвіду робиться висновок про необхідність доповнення чинних нормативно-правових актів вітчизняного законодавства нормами, які регулюють цивільні відносини відшкодування збитків, завданих автомобілями, якими керує штучний інтелект.

Ключові слова: автопілот, автомобіль, транспортний засіб, цивільна відповідальність, відшкодування шкоди, заподіяння шкоди, штучний інтелект.

В статье исследуются общественные отношения относительно использования автопилотных транспортных средств (автомобилей) и возмещения ущерба, причиненного при дорожно-транспортном происшествии третьим лицам. Поднимается вопрос о соответствии действующей нормативно-правовой базы Украины потребностям общества в части определения субъектов возмещения вреда, причиненного автопилотными транспортными средствами. На основе анализа зарубежного опыта сделан вывод о необходимости дополнения существующих нормативно-правовых актов отечественного законодательства нормами, регулирующими гражданские отношения возмещения вреда, причиненного автомобилями, которыми управляет искусственный интеллект.

Ключевые слова: автопилот, автомобиль, транспортное средство, гражданская ответственность, возмещение вреда, причинение вреда, искусственный интеллект.

Autopilots are introduced globally for both private use and business purposes. Of all the issues faced by lawmakers, the regulation of autopilot vehicles is one of the most difficult. It combines legal, philosophical and economic problems because the legislator needs to deal with artificial intelligence.

The article deals with the problem of regulation of public relations regarding the use of autopilot vehicles (cars) and the compensation of damage caused by accidents to third parties. The question is raised of the compliance of the existing legislation in Ukraine with the needs of society in terms of determining the subjects of compensation for the damage caused by autopilot vehicles.

The purpose of the article is to analyze the existing regulatory framework in the country on the subject of compliance with its urgent needs of society in the matter of regulating the relations of operation of vehicles on automatic control with the help of artificial intelligence and determining ways to improve the existing legislative framework.

Future use of autopilot vehicles can take many forms. Some routes may be fully autopilot, when the passengers are only passengers who may be unskilled or unsuitable for driving, without liability for damage caused by the car. In other cases, a person with a driver's license may